

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 47Ek/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121202645
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Martina Rusnáková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6121202645.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom: Pribinova 25, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 807 596, zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát, so sídlom ak: Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - Karlova Ves, IČO: 42 185 190 proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX C., o vymoženie 1 569,45 Eur, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom, so sídlom exekútorského úradu Zámocká 30, 811 01 Bratislava, IČO: 31 782 361, ktorý ju vedie pod. sp. zn.68EX 22/21, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/25/2021 zo dňa 17.08.2023, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/25/2021 zo dňa 17.08.2023 z a m i e t a.

II. Povinný n e m á nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/25/2021 zo dňa 17.08.2023.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa opätovným návrhom na vykonanie exekúcie (tzv. repodaj) doručeným súdu dňa 22.12.2020 domáhal od povinnej vymoženía pohľadávky vo výške 1 569,45 Eur, na podklade exekučného titulu - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 03761/13 vydaný dňa 22.07.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.09.2013 a vykonateľnosť dňa 03.10.2013 (ďalej len „exekučný titul“).

2. Exekučný súd na základe poverenia na vykonanie exekúcie č. 6121202645 zo dňa 19.01.2021, poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Ladislava Jakubca, so sídlom exekútorského úradu Zámocká 30, 811 01 Bratislava, IČO: 31 782 361, ktorý ju vedie pod. sp. zn.68EX 22/21.

3. Uznesením sp. zn. 47Ek/25/2021 zo dňa 17.08.2023, vydaným vyšším súdnym úradníkom, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 01.04.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietol. V odôvodnení uznesenia vyšší súdny úradník uviedol, že povinný sa v návrhu na zastavenie exekúcie domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu, že sú okolnosti pre ktoré je exekúcia neprípustná a v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a únijným právom. Povinný uviedol, že súd je povinný sa vysporiadať s tým, že vydal rozhodnutie v rozpore s unijným právom, čo zapríčinil oprávnený, keď žiadal vymáhať plnenie bez právneho dôvodu a tiež, že vydal rozhodnutie, ktoré je následne podkladom pre exekučný titul, ktorý nemožno považovať za zákonný a prieči sa dobrým mravom. Súd pred preskúmaním návrhu povinného na zastavenie exekúcie z obsahového hľadiska skúmal, či bolo podanie povinného urobené, resp. odoslané v rámci zákonom predpísanej lehoty. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku môže povinný podať návrh na zastavenie exekúcie do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí tejto lehoty. Vzhľadom k tomu, že upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému

doručené dňa 01.02.2021 a návrh na zastavenie exekúcie bol povinným podaný dňa 15.07.2021, súd konštatoval, že lehota v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku zachovaná nebola. Súd mal za preukázané, že skutočnosti, ktoré povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietal zároveň nemajú povahu skutočností, ktoré nastali až po uplynutí tejto lehoty. Súd nad rámec potrebnej argumentácie uviedol, že sa zaoberal preskúmaním exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 03761/13, avšak súd ma za to, že nie je sporné, že povinný zmluvu o úvere uzatvoril ako dlžník pod obchodným menom A. B. ako fyzickou osobou - podnikateľom označeného identifikačným číslom 42254060, pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania, a teda že povinný nebol v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľom. Súd konštatoval, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiadne dôvody, pre ktoré by mala byť exekúcia podľa Exekučného poriadku zastavená, preto návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol.

4. Proti uzneseniu podal povinný v zákonnej lehote sťažnosť. V sťažnosti uviedol, že súd dospel k nesprávnym skutkovým veciam a nesprávnemu rozhodnutiu, súd nepodrobil súdnej kontrole zmluvu o úvere – rozhodcovskú zmluvu, ktorá je podľa Občianskeho zákonníka, nie podľa Obchodného zákonníka. Oprávnený dával dlžníkom podpísať zmluvu o úvere na IČO, ale v zmluve je uvedené aj rodné číslo aj číslo OP. Teda súd musí rozhodcovskú zmluvu preskúmať ako spotrebiteľskú zmluvu a mala by mu byť zo zákona poskytnutá súdna ochrana spotrebiteľa. Povinný poskytnuté peniaze použil na súkromné účely a nie na podnikateľské účely, dohodnutý úver dostal povinný na ruku v hotovosti v jednom podniku, podpísala sa zmluva a peniaze povinný použil pre vlastnú potrebu v obchodoch atď., žiadne peniaze na účet povinný nedostal nikdy. Súd musí prihliadnuť na zákonný dôvod pri vydávaní rozhodnutia, a to nevykonateľnosť exekučného titulu. Súd konal v rozpore s ujinným právom a s Ústavou SR, keď vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Povinný poukázal a citoval viaceré rozhodnutia, ako napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 19XECdo/1/2016, sp. zn. 11XCoE/14/2016, sp. zn. 20Boer/14/2018, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/625/2023, sp. zn. 18Ek/2550/2022, sp. zn. 62Ek/2207/2022, sp. zn. 36Ek/1325/2022 a ďalšie. Ak je spotrebiteľská zmluva vyhotovená písomne, predmet a cena nesmú byť uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí. Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ako aj ustanovenia obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v akýchkoľvek iných zmluvných dokumentoch, ktoré so spotrebiteľskou zmluvou súvisia, nesmú byť uvedené pre spotrebiteľa nečitateľným a menším písmom, ako ustanoví vykonávací predpis. Zmluva uzatvorená v rozpore s týmto ustanovením je neplatná. Po vzniku exekučného titulu nastali skutočnosti ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku a to: návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie. Oprávnený porušil zákonnú povinnosť - podal návrh na výkon exekúcie bez právneho dôvodu, uviedol súd do omylu, použil nekalé praktiky a dopustil sa poškodzovania práv spotrebiteľa a preto znáša podľa zákona aj trovy, ktoré exekútorovi vznikli a ktoré sú predmetom exekúcie, postúpenie pohľadávky je neplatné. Po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré brania jeho vykonateľnosti. Povinný ešte uviedol, že súd nepodrobil súdnej kontrole zmluvu v súlade s Ústavou Slovenskej republiky:

- a) súd nevykonával dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci v súlade s Ústavou Slovenskej republiky
- b) súd nezistil existenciu, či tu právo je alebo nie je spoľahlivým spôsobom
- c) súd neurčil, či je zmluva platná alebo nie je platná z úradnej povinnosti
- d) súd nezistil, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky pre ktoré je zmluva neplatná
- e) súd neurčil, či pri uzatváraní zmluvy boli použité nekalé obchodné praktiky
- f) súd nepreskúmal ex offo zmluvu v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS. Na základe vyššie uvedených skutočností povinný žiadal súd, aby exekúciu zastavil a aby oprávnený nahradil trovy exekúcie v celom rozsahu.

5. Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti povinného uviedol, že dňa 08.12.2011 uzavrel s povinným zmluvu o úvere č. 105500045, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na účel podnikania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel (ďalej len „zmluva o úvere“). Povinný zmluvu o úvere uzatvoril ako dlžník pod obchodným menom A. B., ako fyzickou osobou – podnikateľom označeného identifikačným číslom 42254060, pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Na základe vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Oprávnený v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení povinného, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania. Povinný toto svoje vyhlásenie potvrdil svojím osobitným podpisom v zmluve o úvere. Skutočnosť, na čo konkrétne bol povinným následne poskytnutý

úver aj využitý, oprávnený neskúma, povinný ako dlžník nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Oprávnený preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či povinný (dlžník) v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v zmluve o úvere. Taktiež Zákon o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie, musí byť podnikateľom alebo zamestnaný. Preto pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. V prípade postavenia oprávneného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. Argumentácia oprávneného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01) vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG. Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva. Medzi oprávneným a povinným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy. Zároveň oprávnený poukazuje, že povinný svojím podpisom zo dňa 08.12.2011 vyhlásil, že s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy. Povinný svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasil s uzavretím. V zmysle uvedeného oprávnený s tvrdeniami povinného, ktoré majú evokovať stav, že nemá vedomosť o podpise Rozhodcovskej zmluvy nesúhlasí, nakoľko túto skutočnosť vylučujú listinné dôkazy, ktoré oprávnený súdu predkladá. Prípustnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch navyše vyplýva jednoznačne aj z odporúčania komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov. Rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Vzhľadom na uvedené oprávnený navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka potvrdil.

6. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

8. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

9. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

11. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

12. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

13. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

14. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

15. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietať len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

16. S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal sťažnosťou napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za vecne správne a sťažnosť povinného proti nemu tak logicky za nedôvodnú. Súd má za to, že vyšší súdny úradník rozhodol správne, keď návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Vyšší súdny úradník v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý zároveň aj dostatočným spôsobom právne odôvodnil. Takýto postup súdu má oporu v právnych predpisoch a bol odôvodnený do tej miery, ktorá postačuje na záver o ústavnej konformite napadnutého uznesenia. Súd sa teda stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a v podrobnostiach naň odkazuje. Súd vzhľadom na nové argumenty povinného uvedené v sťažnosti napriek uvedenému nad rámec zákona dodáva:

17. Exekúcia sa vykonáva na podklade rozhodcovského rozsudku, SR 03761/13 vydaný dňa 22.07.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.09.2013 a vykonateľnosť dňa 03.10.2013. Povinný v návrhu na zastavenie (ako aj v sťažnosti) argumentoval rozporom s újnym právom a Ústavou. Povinný k návrhu priložil rozhodnutia, v ktorých súd konštatoval nedostatok právomoci rozhodcovského súdu na vydanie exekučného titulu z dôvodu neplatnej rozhodcovskej zmluvy v spotrebiteľských konaniach. Taktiež uviedol, že je daný rozpor s dobrými mravmi a so zákonom, ktorý plynie už zo skutočnosti, že súd priznal a umožnil vymáhať plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok. Zároveň povinný v sťažnosti namietal, že je spotrebiteľom a dodal, že použil peniaze na vlastnú spotrebu v obchodoch (na súkromné účely a nie na podnikateľské účely).

18. Úvodom súd uvádza, že preskúmovacie oprávnenie sudcu pri rozhodovaní o sťažnosti je ohraničené medzami, v ktorých sa sťažovateľ domáha preskúmania uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Vymedzenie rozsahu sťažnosti je pre sudcu, ktorý rozhoduje o sťažnosti záväzná v tom smere, že nemôže preskúmať uznesenie vyššieho súdneho úradníka vo väčšom, ale ani v menšom rozsahu než je uvedené v sťažnosti. Vzhľadom na uvedené súd preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu namietanom povinným v podanej sťažnosti.

19. Vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení konštatoval nedôvodnosť podaného návrhu na zastavenie exekúcie z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady. Zároveň na základe obsahu spisu vyšší súdny úradník vyhodnotil, že povinný nemá postavenie spotrebiteľa (viď bod 14. odôvodnenia napadnutého uznesenia). Povinný v podanej sťažnosti nijakým spôsobom nenamietal skutočnosť (a teda ani v konaní nebolo sporné), že podaný návrh na zastavenie exekúcie je návrhom podaným podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku. Koncentrácia je v novej právnej úprave exekučného konania pevne zakotvená a jej aplikáciu v exekučných konaniach potvrdzuje i ústavný súd (dokonca aj vrátane konaní, v ktorých na strane povinného vystupujú spotrebiteľia - IV. ÚS 106/2023 z 21.02.2023)). Uplatnenie práva vzniesť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, ktorý vydal exekučný titul (príp. aj námietku týkajúcu sa neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve), je skutočnosťou v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku za predpokladu, že povinný uplatní tento dôvod zastavenia exekúcie včas. Pripustenie opačného výkladu, by potom bolo možné vzťahovať aj na akýkoľvek iný úkon s rovnakým následkom, a teda koncentrácia exekučného konania by potom strácala svoj zmysel a bola len iluzórna. Pre každé tvrdenie povinného, ktoré uplatnil po uplynutí 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, hoci ho mohol vzniesť už v návrhu s odkladným účinkom (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku) platí, že sa na neho neprihliada (s výnimkou objektívnych dôvodov, ktoré jej v tom bránili, ktoré však povinný v tomto konaní neuviedol). Je bez akýchkoľvek pochyb zrejmé, že pokiaľ chcel povinný uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu vo veci konať

z dôvodu neplatne uzavretej rozhodcovskej zmluvy/doložky, príp. aj námietku týkajúcu sa neprijateľných zmluvných podmienok, musel túto, uplatniť už v návrhu na zastavenie exekúcie, podanom v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia tak ako to konštatoval aj vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení. Súd pripomína zásadu, že práva patria bdelym, ktorá zásada zdôrazňuje aj vlastné pričinenie sa na ochranu svojich práv a vyžaduje, aby aj strana v konaní sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozeniu a poškodeniu.

20. Súd po preskúmaní sťažnosti povinného dospel k záveru, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie ako aj v sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by nastali po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, (príp. a ani po rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka o návrhu na zastavenie konania), práve naopak, z tvrdení povinného je zrejmé, že všetko sú to skutočnosti trvajúce už po dlhší čas, a preto súd pri uplatnení koncentračnej zásady na ne nemohol prihliadať. Platnosť tohto záveru rozhodovacej praxe exekučného súdu potvrdzujú i viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, napr. II. ÚS 231/2021 z 24.05.2022, II. ÚS 483/2023 z 24.10.2023, IV. ÚS 106/2023 z 21.02.2023, sp. zn. I. ÚS 119/2020 z 03.03.2020, I. ÚS 563/2022 z 19.10.2022, II. ÚS 577/2022 z 14.12.2022.

21. Sudca pritom napriek uplatneniu koncentračnej zásady okrajovo dopĺňa, že nemal v spise preukázané a povinný ani žiadnymi konkrétnymi dôkazmi nepodložil svoje tvrdenia o tom, že v konaní je spotrebiteľom, teda že mu je potrebné poskytnúť ochranu ako spotrebiteľovi. Povinný len uviedol, že peniaze nevyužil na podnikateľské účely, bez preukázania týchto skutočností a podrobnejšej argumentácie. Súd po opätovnom preskúmaní zmluvy o úvere, túto nevyhodnotil ako spotrebiteľskú, keď tak ako bolo uvedené aj vyšším súdnym úradníkom povinný v nej bol označený ako fyzická osoba – podnikateľ – obchodným menom, IČOm, miestom podnikania. Zároveň z výpisu z Registra organizácii vedeného Štatistickým úradom SR vyplýva, že povinný bol v čase uzatvorenia zmluvy o úvere fyzickou osobou podnikajúcou na základe iného ako živnostenského zákona. Taktiež v zmluve o úvere bolo jednoznačne uvedené, že dlžník (teda povinný) prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, za uvedeným prehlásením bol podpis povinného ako dlžníka. Povinný v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal opak. Súd zároveň dopĺňa, že v čase pred podaním návrhu nebol vzhľadom na uvedené ani dôvod na postup podľa § 53 ods. 3 písm. d) Exekučného poriadku. Súd pritom uvádza, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno zaťažuje toho, na koho prospech sú tvrdenia a dôkazy v konaní predkladané. Sudca taktiež musí okrajovo konštatovať, že povinný v sťažnosti nijakým spôsobom nešpecifikoval v čom presne videl neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, taktiež nešpecifikoval aké neprijateľné zmluvné podmienky obsahuje zmluva o úvere. Povinný len citoval rozhodnutia tak najvyššieho súdu ako aj Okresného súdu Banská Bystrica, kde skutková situácia v predmetných konaniach a právne závery z uvedených rozhodnutí, nie sú vzhľadom na rozdielny skutkový stav použiteľné pre predmetné konanie. Napr. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/2550/2022, 36Ek/1352/2022 sa týkajú zamietnutia návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie z dôvodu, že rozhodcovská doložka bola súčasťou Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, čo v tomto konaní nebola, keďže oprávnený s povinným uzavreli rozhodcovskú zmluvu ako samostatnú zmluvu. Všeobecné námietky povinného, bez skutkovej a právnej argumentácie, nemožno považovať za relevantné v súvislosti s posudzovaním dôvodnosti (odhliadnuc od vyššie uvedeného uplatnenia koncentračnej zásady) takto podanej sťažnosti. Takéto všeobecné tvrdenia totiž nepostačujú na to, aby exekučný súd mohol na ich podklade exekúciu zastaviť. Všeobecné a vágne tvrdenia totiž neumožňujú súdu ich vecné preskúmanie a nespĺňajú podmienku spôsobilosti byť predmetom dokazovania. Procesnou povinnosťou v rámci konania o návrhu na zastavenie exekúcie (príp. aj sťažnosti) je povinnosť na strane povinného uviesť a preukázať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, a teda pravdivo a úplne opísať, i podložiť dôkazmi, všetky rozhodujúce skutkové okolnosti prejednávaneho prípadu, pričom jej nesplnenie sa prejavuje v ďalšom procesnom postupe exekučného súdu a v jeho konečnom rozhodnutí.

22. Judikatúra súdov (vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky) nevyžaduje, aby odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní odpovedalo na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými tvrdeniami povinného, ktoré nie sú právne relevantné a nemajú rozhodujúci význam pre

rozhodnutie súdu o sťažnosti povinného (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005).

23. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 47Ek/25/2021 zo dňa 17.08.2023 vydanému vyšším súdnym úradníkom podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

24. O trovách konania v časti rozhodovania o podanej sťažnosti povinného rozhodol súd podľa § 262 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP za použitia čl. 4 ods. 2 CSP tak, že v konaní o povinným podanej sťažnosti neúspešný povinný nemá nárok na ich náhradu (zároveň zo spisu nevyplýva, že by povinnému v rámci konania o sťažnosti vznikli trovy).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).